

แบบฟอร์มการเขียนแบบถอดประสบการณ์การเรียนรู้ ด้านการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

1. ชื่อ-สกุล ผู้เล่าเรื่อง ดร. วรณิชา วสุรัตน์ คณะวิชา/หน่วยงาน สถาบันภาษาอังกฤษ

2. ชื่อ-สกุล ผู้บันทึก อ. สุกัญญา โพธิสิทธิ์ และ อ. วรวิมล จิระวุฒิพงศ์ คณะวิชา/หน่วยงาน สถาบันภาษาอังกฤษ

3. บทบาท หน้าที่และความรับผิดชอบของผู้เล่าเรื่อง

ทำหน้าที่เป็นอาจารย์ประจำ สถาบันภาษาอังกฤษ สอนวิชาภาษาอังกฤษระดับปริญญาตรี และปริญญาโท เคยสอนภาษาอังกฤษในระดับอุดมศึกษา

4. เรื่องที่เล่า

ทำอย่างไรจะช่วยให้นักศึกษากล้าที่จะสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษ

5. ความเป็นมาของเรื่อง

เกิดจากนักศึกษา กลัว กังวล ไม่กล้าพูด และอายเมื่อพูดผิด จึงเป็นจุดเริ่มต้นความสนใจในเรื่องนี้ โดยการใช้เทคนิคต่าง ๆ มาวัดความกังวลใจของนักศึกษา

6. วิธีการ/ขั้นตอน หรือกระบวนการที่ทำให้นั้นประสบความสำเร็จ เทคนิคหรือกลยุทธ์ที่ใช้ ผู้มีส่วนร่วม อุปสรรคหรือปัญหาในการทำงาน และแนวทางการแก้ไข

- ผู้เล่าตั้งวัตถุประสงค์ว่าต้องการให้นักศึกษาสามารถสื่อสาร พูดคุยโต้ตอบได้ไม่ว่าจะเป็นผู้ส่งสาร หรือรับสาร
- ผู้เล่าใช้เกณฑ์วัดความเข้าใจในการสื่อสารว่าเข้าใจตรงกันในเรื่องที่สื่อสารออกมาหรือไม่ ส่วนเรื่องไวยากรณ์เป็นลำดับรองลงมา
- ในครั้งแรกที่พบนักศึกษาในชั้นเรียน ผู้เล่าได้ใช้ภาษาอังกฤษตลอดเวลาในการสอน แต่เมื่อถามคำถามง่าย ๆ ก็ไม่ได้ตอบ ผู้เล่าจึงสอบถามเพื่อความเข้าใจ
- เมื่อผู้เล่าทราบว่านักศึกษาไม่กล้าพูด เพราะกลัวพูดผิด เทคนิคที่ผู้เล่าใช้ คือ ให้เพื่อนช่วยเหลือ นักศึกษาจึงจะกล้าพูด เมื่อนักศึกษาตอบผิด ก็ไม่ตำหนิ แต่จะแก้ไขเพื่อให้นักศึกษาพูดในรูปประโยคที่ถูกต้อง
- เทคนิคต่อมาที่ผู้เล่าได้ใช้คือ แบบสอบถาม เพื่อวัดความกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ ผลที่ออกมาคือนักศึกษามีความกังวลสูงมากในการพูดภาษาอังกฤษ เนื่องจาก อาย เพราะกลัวพูดผิด เมื่อผู้เล่าทราบว่านักศึกษามีความกังวลสูง จึงฝึกให้คลายกังวล โดยการหายใจเข้า-ออกลึก ๆ พูดคุยด้วยความเป็นกันเอง ชื่นชมและบอกสิ่งที่ควรพัฒนา ปรากฏว่า นักศึกษามีความกังวลน้อยลง
- เมื่อถึงเวลาสอบพูดหน้าชั้นเรียน ถ้านักศึกษาพูดผิด เทคนิคที่ผู้เล่าใช้ คือ ยังไม่แก้ไขโดยทันที แต่รอจนกว่านักศึกษาทุกคนพูดครบ แล้วจึงจะแก้ไขประโยคและสำนวนที่นักศึกษาใช้ไม่ถูกต้อง หรือพูดผิด ประเด็น ก็จะแก้ไขให้เป็นข้อ ๆ ไป
- เทคนิคต่อมา ผู้เล่าให้นักศึกษาคะแนนจากการพูดหน้าชั้นเรียนท้ายชั่วโมง ถ้าหากว่ามีนักศึกษาสงสัยเรื่องคะแนน ก็จะชี้แจงเป็นรายบุคคล เช่น ออกเสียงผิด ใช้สำนวนผิด เป็นต้น
- ปัญหาและอุปสรรคในการสนใจในเรื่อง ความกังวลใจในการพูดภาษาอังกฤษหน้าชั้นเรียน คือ ผู้เรียนบางคนเข้าเรียนสาย ผู้เล่าแก้ไขโดยการตักเตือน ให้ปรับปรุงตนเองในลำดับแรก ถ้ายังไม่ปรับปรุงก็จะหักคะแนน เพื่อไม่ให้ผู้เรียนเข้าเรียนสายในครั้งต่อไปเพื่อต้องการทดสอบว่านักศึกษากลุ่มนี้สามารถสื่อสาร

ภาษาอังกฤษได้หรือไม่ เมื่อพบว่า นักศึกษากลุ่มนี้ ไม่กล้า หรืออายในการสื่อสาร ผู้เล่าจะฝึกวิธีคลายความกังวลเช่นเดียวกันกับนักศึกษาที่กล่าวไว้ข้างต้น และได้รับความร่วมมือเป็นอย่างดี

7. ความสำเร็จที่เกิดขึ้น และสิ่งที่ผู้เล่าเรื่องที่ได้เรียนรู้จากประสบการณ์ดังกล่าว

ผู้เล่าสังเกตเห็นได้ชัดว่า นักศึกษามีพัฒนาที่ดีขึ้น หลังจากแก้ไขข้อผิดพลาด เช่น จากการที่พูดเสียงเบา ก็จะพูดเสียงดังขึ้น และบางคำที่ออกเสียงผิด ก็จะออกเสียงได้ถูกต้อง ผู้เล่าที่ความเห็นว่า นักศึกษากล้าที่จะสื่อสารได้ตอบภาษาอังกฤษมากขึ้นก็ถือว่าบรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้